

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **K. E.**
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Pavlem Cinkem, LL.M.,
MBA, sídlem Veleslavínova 363/33, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 1760/18,
Plzeň

za účasti
osoby zúčastněné na **P. S.**
řízení:

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2021, č.j. PK-RR/4766/21,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 16. 2. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručitou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2021, č.j. PK-RR/4766/21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 13. 9. 2021, č.j. VŽP/3657/2021-KoV (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla k žádosti P. S. a Z. S. dodatečně povolena stavba „*přístřešek na dřevo M. S., S. S. č. p. X*“ na pozemku st. p. XA v katastrálním území S.S.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že má za to, že byl zkrácen na svých právech v důsledku napadeného rozhodnutí. Žalobce od počátku namítá, že předmětný přístřešek je postaven bez řádně uděleného stavebního povolení. Uvedené pak konstatoval i stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí, když uvedl, že dne 15. 2. 2021 zahájil stavební úřad řízení o odstranění stavby doručením oznámení stavebníkům manželům S. (dále jen „*stavebník*“), když současně stavební úřad poučil stavebníka o možnosti požádat o dodatečné povolení stavby. V této souvislosti žalobce zmiňuje, že uvedené řízení o odstranění černé stavby zahájil stavební úřad právě na podnět žalobce. Ten žalobce podal jednak z toho důvodu, že se jedná o stavbu bez povolení, a jednak z toho důvodu, že jest tato postavena při samé hranici pozemku žalobce a stavebníka, když tak stavebník zastavuje celou jižní stranu pozemku žalobce a přístřešek tak v budoucnu může žalobci bránit v užívání jeho pozemku, a to například v záměru postavení nové stavby, když bude muset dodržet novou metrovou vzdálenost od této stavby. Uvedené žalobce namítá od počátku, a to jak ve svém odvolání, tak i před zahájením řízení ve svém podnětu na odstranění černé stavby.
3. Žalobce dále namítal, že stavební úřad ve svém rozhodnutí nesprávně posoudil umístění stavby a z toho plynoucí konsekvence do práv žalobce. Žalobce již ve svém podnětu k odstranění stavby namítal, že je stavba postavena při samé hranici pozemku žalobce na pozemku stavebníka, když dané je zejména důvodem, proč žalobce podával podnět k odstranění stavby. Žalobce se neztotožňuje s argumentací žalovaného, když tento uvádí, že nemůže přihlídnout k uvedené námitce žalobce, neboť se jedná o nový návrh nebo nový důkaz ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), když žalovaný uvádí, že mohl žalobce dané uplatnit v rámci řízení o udělení dodatečného povolení tak, aby se s nimi stavební úřad mohl řádně vypořádat. K danému žalobce uvádí, že jednak se s nimi stavební úřad vypořádal, dle názoru žalobce však nedostatečně, a jednak tyto námitky žalobce v řízení před stavebním úřadem znovu neopakoval, neboť tyto již byly obsaženy v podnětu stavebnímu úřadu na odstranění stavby. Pakliže pak ve svém odvolání žalobce opakuje tyto námitky, když uvádí, že nesouhlasí se způsobem, jakým se s nimi vypořádal stavební úřad, má žalovaný dle názoru žalobce povinnost se s takovými námitkami obsaženými v odvolání vypořádat, když je dle názoru žalobce zřejmé, že žalovaný nesprávně posoudil, zda se jedná o námitky nové, nebo o námitky, které již žalobce stavebnímu úřadu uvedl dříve. Žalobce však uvádí, že ta skutečnost, zda jde o námitky nové nebo ne, není relevantní, neboť stavební úřad ve svém rozhodnutí řešil i otázku umístění přístřešku, a to na straně 4 prvoinstančního rozhodnutí. Proti tomuto

řešení pak žalobce podával odvolání, když upozornil na skutečnost, že uvedené stavební úřad nesprávně posoudil. Nejedná se tak o námitku novou a dle názoru žalobce se s takovou námitkou měl žalovaný řádně vypořádat a k námitce přihlédnout. Nadto žalobce uvádí, že rovněž rozhodnutí stavebního úřadu je rozhodnutím dle § 67 a násl. správního řádu, když současně až do vydání rozhodnutí není v možnostech žalobce předpokládat nebo se dozvědět, jak stavební úřad rozhodne. Proto měl žalobce důvodně za to, že pokud již při původních podáních namítal, a dané dokládal fotografiemi, že je přístřešek příliš blízko jeho pozemku, že se s takovou námitkou stavební úřad sám správně vypořádá a nevydá dodatečné povolení stavby.

4. Žalobce dále uvedl, že i přesto však, že žalovaný dovodil, že se jedná o námitku novou, a tak k ní nemůže přihlédnout, pro úplnost uvedl, že stavební úřad správně vyhodnotil, že se jedná o doplňkovou stavbu k rodinnému domu, když je tato ve vzdálenosti 1,19 m od hranice pozemku žalobce, přičemž žalovaný uvádí, že dle zaměření autorizovaným zeměměřickým inženýrem Ing. J. Z. má část pozemku odvolatel připlocen, když tak skutečná hranice od pozemku je dál, než odvolatel (zde žalobce) uvádí. Žalobce poukazoval na skutečnost, že vzdálenost mezi plotem žalobce a přístřeškem činí 50 cm, přičemž žalovaný uvedl, že se v tomto případě neaplikuje § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška“), ale aplikuje se § 25 odst. 6 vyhlášky, přičemž dále žalovaný uvedl, že se stavební úřad správně zabýval souladem stavby s § 25 odst. 1 vyhlášky, a to zejména údržbou stavby a odvodem dešťových vod, když správní orgán dané považuje za dostatečné. S uvedeným závěrem se žalobce nemůže ztotožnit, přičemž dané nepovažuje za dostatečné. Pakliže jde o posouzení přístřešku jako stavby podle § 25 odst. 6 vyhlášky a nikoliv podle § 25 odst. 5 vyhlášky, pak v první řadě žalobce uvádí, že se jedná o úpravu vzájemných odstupů staveb. Pokud jde o odstavec 5 předmětného ustanovení vyhlášky, tento stanoví, že vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m. Odstavec 6 pak z daného činí výjimku, a to s ohledem na charakter zástavby, kdy tato může být umístěna až při samé hranici pozemku, musí však být současně splněny podmínky, mezi které patří i podmínka zamezení stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek.
5. Žalovaný k danému toliko uvedl, že souhlasí s posouzením stavebního úřadu, přičemž tento na str. 4 svého rozhodnutí uvedl, že *„všechny výše uvedené podmínky stavba splňuje. Stavební úřad posoudil dané území, současné a možné zastavění pozemku a okolních pozemků stavbami a využití okolních pozemků a staveb. Umístěním stavby (i s ohledem na stávající oplocení, což dokazuje předložené skutečné zaměření stavby) je zachována min. vzdálenost (cca 0,5 m) pro údržbu stavby v souladu s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., tak tato vzdálenost postačí i pro případný spad sněhu, vzhledem k min. sklonu střechy. Dešťové vody budou svedeny okapovými žlaby a využity k zalévání (zadržovány), přebytečné vsakovány na pozemku stavebníka.“* Pokud jde o charakter zástavby, pak stavební úřad uvedl, že *„umístění stavby v blízkosti hranice sousedního pozemku stavební úřad povolil s ohledem na charakter současné zástavby, kde se historicky vesnice formovala umístěním hlavních staveb při jedné z hranic úzkých pozemků a ostatních staveb na pozemcích umístěných po obvodu hranice tak, aby vznikaly polouzavřené dvory“*.
6. K danému žalobce uvedl, že je zřejmé, že stavební úřad pochybil, když nesprávně vyhodnotil a nedostatečně odůvodnil, proč není možné postavit přístřešek na jiné části pozemku stavebníka, když tento disponuje pozemkem o výměře celkem 1083 m² (parc. č. St. XA.), na které je postaven rodinný dům, a dále stavebník disponuje pozemkem parc. č.

XB. o výměře 743 m². Stavební úřad nijak neřeší, zda je možné přesunout přístřešek na tento druhý pozemek stavebníka, když rovněž tuto námitku žalobce uváděl ve svém podnětu stavebnímu úřadu k odstranění černé stavby. Žalovaný se s touto námitkou nijak nevypořádal.

7. Rovněž pak dle žalobce stavební úřad pochybil, když uvedl, že je splněna podmínka dle § 25 odst. 6 vyhlášky, když uvedl, že *„dešťové vody budou svedeny okapovými žlaby a využity k zalévání“*. Jednak je dle žalobce lhostejné, na co bude zadržaná voda využita, a jednak pak stavební úřad zřejmě nerozhodoval podle skutkového stavu věcí v době vynesení rozhodnutí, když tak postupoval protiprávně, jak již v minulosti konstatoval Nejvyšší správní soud, a to například v rozhodnutí ze dne 16. 8. 2018, č.j. 1 As 165/2018-40, ve kterém uvedl, že *„... pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Správní řád sice neobsahuje konkrétní ustanovení, které by tuto zásadu zakotvovalo, vyplývá však implicitně ze správního řádu, zejména s přihlédnutím např. k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 (k tomu podrobněji rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79). Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 1925, sp.zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26).“*.
8. Dle názoru žalobce tak stavební úřad pochybil, když se dopustil vlastní úvahy o tom, co nastane v budoucnu či jak bude se zadržanou vodou nakládáno. Žalobce k danému uvádí, že ani ke dni sepisu této správní žaloby nejsou slibované okapové žlaby na přístřešku instalovány. Rovněž je pro žalobce záhadou, z jakých podkladů stavební úřad vycházel, když uvedl, že vzdálenost 0,5 m *„postačí i pro případný pád sněhu, vzhledem k min. sklonu střechy přístřešku“*. Žalobce pak doplňuje, že stavební úřad své rozhodnutí vydal dne 15. 9. 2021, když tak je zřejmé, že nemohl čerpat z vlastních zjištění o tom, zda daná vzdálenost 0,5 m je pro pád sněhu ze střechy dostatečnou či nikoliv. Dle názoru žalobce pak žalovaný pochybil, když stavebnímu úřadu jeho rozhodnutí nevrátil a neuložil stavebnímu úřadu tyto úvahy doplnit a podpořit přesvědčivými argumenty a důkazy.
9. Pakliže jde o povolení stavby přístřešku *„s ohledem na charakter současné zástavby, kde se historicky vesnice formovala umístěním hlavních staveb při jedné z hranic úzkých pozemků a ostatních staveb na pozemcích umístěných po obvodu hranice tak, aby vznikaly polouzavřené dvory“*, má žalobce za to, že by měl zejména stavební úřad (a následně i žalovaný) odůvodnit, zda je přiměřené žádat po žalobci, aby strpěl zásah do svého vlastnického práva umístěním stavby souseda (stavebníka) při samotné hranici svého pozemku, a to s ohledem na historické formování staveb v obci, když má žalobce za to, že vzhledem k tomu, že existuje vhodnější prostor pro umístění dané stavby, měl by stavební úřad dojít k závěru, že pakliže lze věc vyřešit tak, že nebude zasaženo do práv žalobce, je takové řešení vhodnější a mělo by být užito. Žalobce měl dosud za to, že takový postup nemusí stavebnímu orgánu snad ani navrhopat, když se pro rozhodování správního orgánu uplatní zásady obsažené ve správním řádu, jako například zásada ochrany dobré víry a oprávněných zájmů, zásada proporcionality či zásada právní jistoty obsažené v § 2 odst. 3 správního řádu, když je pak dané důvodem, proč žalobce takovou námitku nepodal přímo v rámci řízení před stavebním úřadem.

10. S ohledem na uvedené má tak žalobce za to, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, a to přímo a rovněž i v důsledku porušení jeho práv v řízení před žalovaným, kdy v návaznosti na uvedené se proto žalobce touto žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Dle žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a je tedy nezákonné, a rovněž řízení, které předcházelo jeho vydání, trpí vadami.
11. V podání ze dne 30. 3. 2022, které bylo soudu doručeno dne 31. 3. 2022, žalobce doplnil, že dne 30. 3. 2022 obdržel vypracované geometrické zaměření pozemků a přístřešku na dřevo, když je z uvedeného geometrického zaměření zřejmé, že hranice od pozemku je v bodě 1 pouze 0,43 m a v bodě 2 pouze 0,30 m. Uvedené dle názoru žalobce jasně dokazuje, že závěry již stavebního úřadu nebyly správné, když tento na str. 4 odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „*umístěním stavby*“ (i s ohledem na stávající oplocení, což dokazuje předložené skutečné zaměření stavby) je zachována min. vzdálenost (cca 0,5 m) pro údržbu stavby v souladu s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Dle názoru žalobce je uvedená vzdálenost menší než 0,5 m, o které hovoří ve svém rozhodnutí stavební úřad, přičemž žalobce znovu opakuje, že není nijak zdůvodněno, jak by uvedená vzdálenost mohla být dostatečná pro údržbu, pád sněhu a vody z dané stavby na bezprostředně související pozemek. Žalobce znovu namítá, že uvedenou stavbou je zasaženo do jeho vlastnického práva na užívání jeho pozemku, když má žalobce za to, že předmětnou stavbu (přístřešek na dřevo) je možné postavit na jiném místě, když stavebník disponuje jiným rozsáhlým pozemkem v sousedství.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že na základě podnětu žalobce k zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby přístřešku bylo zjištěno, že se skutečně jedná o nepovolenou stavbu, a bylo zahájeno řízení o jejím odstranění. Stavební úřad v souladu s §129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), poučil vlastníka stavby o tom, že může podat žádost o dodatečné povolení stavby přístřešku. Vlastník stavby žádost podal a po doplnění žádosti stavební úřad oznámil dne 9. 8. 2021 účastníkům řízení o dodatečném povolení stavby přístřešku jeho zahájení, poučil je o koncentrační zásadě a stanovil lhůtu pro podání námitek. K projednání věci nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě. Žalobce se ústního jednání nezúčastnil ani se z něj neomluvil a ani neuplatnil např. v písemné formě námitky k dodatečně povolené stavbě přístřešku. Námitky uplatnil teprve v odvolání proti dodatečnému povolení stavby. Žalovaný postupoval v odvolacím řízení v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu a námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání se nezabýval, protože nebyly uplatněny v prvostupňovém řízení. Žalovaný ovšem postupoval také v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a z úřední povinnosti přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Z tohoto hlediska především zkoumal, zda vlastník stavby v prvostupňovém řízení v souladu s § 129 odst. 3 stavebního zákona prokázal, že nepovolenou stavbu přístřešku lze dodatečně povolit, a zda se stavební úřad v prvostupňovém řízení s tímto posouzením přezkoumatelným způsobem vypořádal. Z odůvodnění rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je zřejmé, že stavební úřad posoudil možnost vydat dodatečné povolení ze všech hledisek uvedených v § 129 odst. 3 písm. a) až c) stavebního zákona, včetně posouzení toho, zda umístění stavby přístřešku není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu

nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Toto posouzení přezkoumatelným způsobem popsal v odůvodnění svého rozhodnutí, žalovaný se s tímto posouzením beze zbytku ztotožnil, a proto dále odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce sice opravdu nemohl v průběhu řízení o dodatečném povolení přístřešku předpokládat, jak stavební úřad ve věci rozhodne, ale měl možnost se do řízení aktivně zapojit, zúčastnit se ústního jednání s ohledáním na místě, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a k ochraně svých vlastnických nebo jiných věcných práv uplatnit námitky. Žádné z těchto možností nevyužil. V řízení o dodatečném povolení stavby, která byla provedena bez povolení stavebního úřadu, se projednává stavba tak, jak byla umístěna, a stavební úřad nemůže navrhopvat vlastníku stavby, aby svoji stavbu přemístil na jiné místo tak, jak by to vyhovovalo jinému účastníku řízení. Stavební úřad může stavbu při splnění podmínek uvedených v § 129 odst. 3 stavebního zákona dodatečně povolit, nebo žádost o její dodatečné povolení zamítnout. V řízení o dodatečném povolení projednávají stavební úřady i nedokončené stavby a v takovém případě v dodatečném povolení stanovují podle § 129 odst. 3 stavebního zákona podmínky pro její dokončení. Proto podmínka týkající se provedení okapových žlabů na dodatečně povolené stavbě není v rozporu s právními předpisy.

13. Žalovaný uzavřel, že považuje uplatněné žalobní námitky za nedůvodné, trvá na tom, že jeho postup byl v souladu s právními předpisy a že žalobce nebyl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

14. P. S. jakožto osoba zúčastněná na řízení k věci uvedl, že v pondělí dne 23. 5. 2022 měl možnost nahlédnout a seznámit se se spisem k výše uvedené žalobě a musí konstatovat, že zde nejsou uvedeny veškeré skutečnosti, které by mohly zcela dokreslit projednávanou záležitost. Proto nyní považuje za správné tyto skutečnosti zmínit a dát tak soudu šanci pohlédnout na řešenou záležitost jako celek, nikoli jen na jednu část, a tak jak je soudu předkládána, zdánlivě se tvářící jako poškozující žalobce. Celá záležitost týkající se sporu o projednávanou stavbu začala již v roce 2019, kdy žalobce poslal oznámení (možná i více) na stavební úřad, ve kterém začal napadat legálnost některých staveb na parcele st. XA. v katastrálním území S. S., které pan S. vlastní (spoluvlastní). Konkrétně se jednalo o „nelegálně“ umístěná okna, „nelegální“ přístavbu verandy a skladu a „nelegální“ stavbu přístřešku. Na základě tohoto oznámení bylo na místě, kde se měly tyto „nelegální“ stavby nacházet, provedeno místní šetření pracovníků stavebního úřadu. Kontrolní prohlídka byla provedena dne 5. 11. 2019 a je o ní sepsán zápis. Zde musí zdůraznit, že pokaždé poskytoval stavebnímu úřadu plnou součinnost. Na základě této prohlídky bylo zjištěno, že se napadané stavby na jeho pozemku, tedy na parcele st. XA. v katastrálním území S. S., skutečně nachází, ale nikoli nelegálně, akorát k některým se přes jejich očividné stáří nedochovala dokumentace. Proto mu stavební úřad uložil, abych na některé stavby nechal vypracovat Pasport a tím uvedl záležitosti do pořádku. A tak také učinil. Tato záležitost tedy byla ukončena stavebním úřadem tak, že stížnost na umístění oken byla zamítnuta, jelikož byly dříve řádně zkolaudovány, stavba verandy a skladu byla ověřena pasportem (sp.zn. MÚ/VŽP/979/20) a přístřešek byl ověřen pasportem (sp.zn. MÚ/VŽP/2027/20). Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal k žalovanému, kdy se nadále dožadoval svých práv. K tomuto je nutné zdůraznit, že žalobce zakoupil nemovitost na parcele st. XC. v katastrálním území S. S. v roce 2004, tedy dlouho poté, co všechny stavby vznikly, a tudíž

při koupi znal místní stav zástavby. Stavební úřad tedy námitky odmítl, až na stavbu přístřešku, která je nyní předmětem žaloby. Žalobce stavebnímu úřadu předložil fotografii, kterou se snažil prokázat, že stavba přístřešku v minulosti nestála, a tudíž musela vzniknout v době, kdy již byl vlastníkem své nemovitosti. K tomuto pan S. stavebnímu úřadu zaslal dopis, ke kterému přiložil historické letecké snímky, a snažil se prokázat existenci stavby historicky. Dále několikrát stavebnímu úřadu sděloval, že přibližně v roce 2008 byla stavba přístřešku rekonstruována, aby byla nadále stavebně způsobilá svému účelu. Právě z této doby také pochází fotografie, kterou žalobce doložil, tudíž zde některé části původní stavby již nejsou vidět. U tohoto faktu pan S. zdůrazňuje, že rekonstrukce proběhla přibližně v roce 2008 (přesný termín nezná), tedy kdy již byl žalobce majitelem. Pokud by tedy stavba vznikala nelegálně, nabízí se otázka, proč se žalobce cítí omezený na svých právech až po 10 letech, kdy rekonstrukce stávající stavby proběhla. I tento fakt může nasvědčovat na účelnost žalobcova jednání, které pan S. popíše dále v tomto dopise. Bohužel argumenty pana S. ohledně historické existence stavby nebyly dost průkazné a neměl k dispozici žádný další materiál, kterým by mohl existenci stavby prokázat, tak přistoupil tedy k žádosti o dodatečné stavební povolení. Nechal zpracovat potřebné dokumenty, které ještě neměl (některou dokumentaci použil z řízení ověření pasportem) a podal žádost o dodatečné povolení stavby. Na základě této žádosti a po doložení veškerých potřebných dokumentů a náležitostí byla tato stavba stavebním úřadem dodatečně povolena (sp.zn. MÚ/VŽP/991/21). Mimo jiné má i zpracované geodetické zaměření dotčeného přístřešku z roku 2020, kdy naměřené hodnoty jsou výrazně jiné od těch, které nyní doložil soudu žalobce. Je až k údivu, jak se hranice pozemku může během dvou let posunout. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce opět odvolal k žalovanému. Tentokrát neúspěšně. A tak je nyní tato záležitost před soudem, u kterého, jak pan S. doufá, budou zohledněny veškeré faktory, které s tímto případem souvisí.

15. Dále pan S. uvedl, že by na závěr rád zmínil ještě z jeho pohledu důležitá fakta, která by s tímto případem přímo nesouvisí, mohou dotvořit celý obraz toho, proč se tento soud nyní zabývá tímto případem. Přibližně od roku 2017 jsou pan S., nebo členové jeho rodiny bezdůvodně a různými způsoby ze strany žalobce napadáni. A to buď formou různých trestních oznámení, nebo verbálně různými nadávkami a výhružkami. Některé z těchto případů jsou zadokumentovány v přestupkových řízeních, která kvůli tomu proběhla s žalobcem. Konkrétně může poukázat na přestupková řízení řešená Městským úřadem Nepomuk a vedená pod sp.zn. MÚ/DOP/680/18, sp.zn. DOP/2607/2018-GuM, sp.zn. MÚ/DOP/3378/20 a existuje mnoho dalších žalobcem podaných trestních oznámení na osobu pana S. na Policii České republiky. Z výše uvedených faktů se pan S. důvodně domnívá, že snaha žalobce o odstranění projednávané stavby je pouze jen další z jeho pokusů o znepříjemnění života pana S. a života členů jeho rodiny. Proto považuje za důležité i o těchto faktech informovat tento soud a umožnit mu tak, aby o věci mohl rozhodnout se znalostí všech okolností, které ať už s případem souvisí, nebo s ním souvisí jen nepřímo. A je přesvědčen, že pokud soud zhodnotí, jakým způsobem žalobce od roku 2019 jednal se stavebním úřadem a následně žalovaným, vyvíjel na úředníky nátlak formou pohrůžky podání trestních oznámení a v neposlední řadě se nedostavoval na jednání, na které byl přizván, dojde k názoru totožnému s názorem pana S. Proto si o těchto skutečnostech dovoluje soud informovat a zároveň u nich uvádí zdroje, tak aby bylo možno si je v případě potřeby ověřit.

V.

Vyjádření žalobce k vyjádření osoby zúčastněné na řízení

16. Žalobce na vyjádření osoby zúčastněné na řízení reagoval svým podáním ze dne 20. 6. 2022. Uvedl, že osoba zúčastněná na řízení poukázala na tu skutečnost, že je žalobce vlastníkem svých pozemků, které se nacházejí v bezprostřední blízkosti pozemku, na kterém je umístěn přístřešek na dřevo, již od roku 2004, přičemž má osoba zúčastněná na řízení za to, že již v této době na místě přístřešek stál. Poukazuje pak na fotografie, které žalobce dokládal v dřívějších řízeních, když tyto dle názoru osoby zúčastněné na řízení pocházely z roku 2008, kdy probíhala rekonstrukce přístřešku. Osoba zúčastněná na řízení je pak spoluvlastníkem pozemku s přístřeškem od roku 2018, přičemž v předchozím období byl tento pozemek (parc. č. St. XA., k.ú. S. S. ve vlastnictví zřejmě otce osoby zúčastněné na řízení, pana M. S., nar. X., který pak tento pozemek na osobu zúčastněnou na řízení převedl darovací smlouvou ze dne 26. 11. 2018. Žalobce však má za to, že ze záznamů z katastru nemovitostí vyplývá, že rodina S. předmětné nemovitosti vlastnila již od roku 1987. Žalobce tak má za to, že tvrzení ohledně rekonstrukce přístřešku jsou účelová, když je zřejmé, že i v roce 2004 byly předmětné nemovitosti vlastněny rodinou S., konkrétně otcem osoby zúčastněné na řízení, přičemž žalobce uvádí, že toho času se na těchto nemovitostech přístřešek nenacházel, a tudíž k němu nemohla být zpracována žádná dokumentace. Naopak tento byl postaven až mnohem později, jak bylo prokázáno i právě osobou zúčastněnou na řízení a příslušnými fotografiemi.
17. Žalobce dále uvedl, že původní vlastník nemovitostí, které se nyní nacházejí ve vlastnictví žalobce, paní M. H., podala ke stavebnímu úřadu dopis, ve kterém si stěžuje na nezákonné jednání příslušníků rodiny S., a to dokonce vnikáním na její pozemek - narušování domovní svobody a soukromí. Žalobce navrhuje, aby si soud tento dopis z úřadu vyžádal.
18. Žalobce dále konstatoval, že pokud jde o rozdíl v geometrických zaměřeních pozemků, má za to, že původní geometrický plán, který jako důkaz uvádí osoba zúčastněná na řízení, byl vypracován známými původního vlastníka předmětných nemovitostí, pana M. S., když má žalobce za to, že tento byl vypracován na objednávku tak, aby věc obstála. Realita je však dle žalobce jiná, nedošlo k posunu plotu mezi pozemky, ale k vypracování přesnějšího geometrického plánu/zaměření.
19. Pokud jde o obvinění z napadání členů rodiny S., pak toto obvinění žalobce zcela odmítá, přičemž má za to, že osoba zúčastněná na řízení žalobce neoprávněně obviňuje ze zastrašování úředníků a manipulace se spisovým materiálem, kdy ničeho takového se žalobce nikdy nedopustil.
20. Závěrem žalobce uvedl, že zcela odmítá tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že by měl ovlivňovat jakkoliv předmětné řízení (ať již před soudem či správními orgány), přičemž pak tento pevně věří, že soud rozhodne na základě zákona, když má žalobce současně za to, že umístění předmětné stavby nesplňuje zákonné podmínky pro vydání dodatečného stavebního povolení, když nejsou dodrženy minimální vzdálenosti od hranice pozemku a vzdálenost pro nezbytnou údržbu pro opravy, řešení vnikání imisí a podobně, která je dle názoru žalobce 50 cm. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení je vlastníkem dalších pozemků, na kterých předmětný přístřešek může být bez dalšího postaven, aniž by někomu překážel.

VI.

Vyjádření účastníků řízení a osoby zúčastněné na řízení při jednání

21. Účastníci řízení a osoby zúčastněné na řízení při jednání setrvali na svých dosavadních

tvrzeních.

VII.

Posouzení věci soudem

22. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

23. Nejprve je vhodné zdůraznit, že podle ustanovení § 129 odst. 3 předposlední a poslední věta stavebního zákona jsou účastníky řízení o dodatečném povolení stavby osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85, přičemž se na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
24. Mezi základní podmínky úspěšnosti námitek v územním a stavebním řízení patří „*včasnost námitek*“ a „*prokázání přímého dotčení věcných práv*“.

1.

Včasnost námitek

25. Podle § 89 odst. 1 věta první stavebního zákona závazná stanoviska, která mohou dotčené orgány uplatňovat podle § 4 odst. 4, a námítky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, případně při veřejném ústním jednání, při kterém musí být nejpozději uplatněny také připomínky veřejnosti; jinak se k nim nepřihlíží.
26. Podle § 112 odst. 1 věta první stavebního zákona stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námítky, popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto.
27. Z právě citovaných ustanovení vyplývá, že územní i stavební řízení jsou ovládány zásadou koncentrace, kdy jsou účastníci povinni své námítky uplatnit včas. Pokud tak neučiní, nelze k nim přihlížet. Stavební úřad, odvolací orgán ani soud není oprávněn z pohledu opožděně uplatněných námitek přezkoumávat zákonnost územního nebo stavebního rozhodnutí.

2.

Prokázání přímého dotčení věcných práv

28. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námítky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta

druhá stavebního zákona).

29. Podle § 109 písm. e) stavebního zákona jsou účastníky řízení vlastníci sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě (§ 114 odst. 1 věta první stavebního zákona).
30. Účelem účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona je umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním nebo stavebním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního nebo stavebního povolení a tím odvrátit negativní přímé dopady stavby do svých práv.
31. K tomu musí být účastníku řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním a stavebním řízení námitky. Jak však vyplývá z ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá a § 114 odst. 1 věta první stavebního zákona, nemůže účastník řízení důvodně vznášet jakékoli námitky, nýbrž pouze námitky, které jsou způsobilé osvědčit přímé dotčení jeho věcných práv.
32. Pokud se účastníku řízení v průběhu územního a stavebního řízení nepodaří prokázat, že územním či stavebním rozhodnutím dojde k přímému dotčení jeho práv, nemůže vydání územního nebo stavebního povolení zabránit.
33. Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona totiž dojde k zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí pouze tehdy, pokud záměr žadatele není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Ochrana právům účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je zajištěna ustanovením § 90 písm. e) téhož zákona, na základě kterého je stavební úřad v územním řízení povinen posuzovat, zda je záměr žadatele v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
34. Pro stavební řízení je to ustanovení § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, a to ve spojení s ustanovením § 114 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti; nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.
35. Prokáže-li tak účastník řízení, že stavbou dojde k přímému dotčení jeho věcných práv, které není povinen z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního trpět, nemůže být územní rozhodnutí nebo stavební povolení vydáno, neboť záměr není v souladu s jedním z požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona, resp. § 111 odst. 1 písm. b) a § 114 odst.

3 stavebního zákona.

B.

36. Žalobce neuplatnil své námitky včas a neprokázal přímého dotčení věcných práv.

1.

37. Jak vyplývá z provedeného dokazování, prvoinstanční orgán dne 9. 8. 2021 vydal Oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání, kterým oznámil zahájení řízení o dodatečné povolení předmětné stavby a stanovil termín ústního jednání spojeného ohledání na místě na den 8. 9. 2021. Účastníci řízení byli současně poučeni o tom, že námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto.
38. Z protokolu prvoinstančního orgánu ze dne 8. 9. 2021 pak vyplývá, že žalobce se ústního jednání spojeného s ohledáním na místě samém nezúčastnil a žádné námitky ve stanovené lhůtě neuplatnil. Žádné námitky žalobce ve stanovené lhůtě neuplatnil ani písemně.
39. Pokud žalobce teprve při soudním jednání tvrdil, že mu v účasti na ústním jednání bránila kolize s jiným jednáním, nic takového správnímu orgánu po celou dobu správního řízení neoznámil.
40. Uplatnil-li žalobce své námitky teprve v odvolání, nelze závěru žalovaného uvedenému v napadeném rozhodnutí o tom, že k nim nelze přihlížet, cokoli vytknout. Dlužno doplnit, že závěry odůvodňující nedůvodnost námitek žalobce jsou i přesto uvedeny v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí, když se správní orgány vypořádaly s pro rozhodnutí podstatnými skutečnostmi.

2.

41. Z provedeného dokazování dále vyplynulo, že součástí správního spisu byla i zjednodušená dokumentace stavby z ledna 2021, která obsahovala také náskres polohového umístění stavby ve vztahu k pozemku ve vlastnictví žalobce, a to 1,31 m v nejširší části a 1,19 m v nejúžší části.
42. Žalobce byl účastníkem řízení o dodatečné povolení předmětné stavby z důvodu, že je vlastníkem sousedního pozemku. Z tohoto důvodu nebylo možné od počátku správního řízení do jeho skončení jednoznačně vyloučit, zda jeho vlastnické právo mohlo či nemohlo být dodatečným povolením stavby přímo dotčeno. Se žalobcem proto bylo zcela správně po celou dobu řízení jednáno jako s účastníkem řízení.
43. Žalobci bylo umožněno seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohl, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit dodatečnému povolení stavby a tím odvrátit negativní přímé dopady stavby do svých práv. Žalobci byla poskytnuta reálná možnost vznášet v řízení o dodatečné povolení stavby námitky.
44. Žalobce mohl nahlédnout do dokumentace stavby, o situaci bezprostředně na místě samém se mohl seznámit při ústním jednání spojeném s ohledáním. Zdůraznit je současně třeba, že oproti územnímu a stavebnímu řízení, kdy účastníci řízení dovozují přímé dotčení svých práv toliko z dokumentace stavby, žalobce měl nespornou „výhodu“ v tom, že vliv stavby, resp. zda stavbou dochází a k jakému konkrétnímu přímému dotčení je vlastnického práva, mohl po dlouhou dobu sledovat, neboť stavba v místě stála dlouhou dobu. Zde má soud za to, že pokud by k přímému dotčení dodatečně povolovanou stavbou došlo či docházelo, mohl by žalobce toto konkrétní dotčení jednoduše popsat a prokázat.

45. Žalobci se však v průběhu řízení o dodatečné povolení stavby nepodařilo prokázat, že dodatečným povolením stavby dojde k přímému dotčení jeho práv. Žalobce ostatně žádné přímé dotčení svých práv konkrétním způsobem nepopsal, omezil ve své podstatě pouze na obecnou polemiku o správnosti závěrů učiněných správními orgány.

3.

46. K námitkám žalobce je vhodné uvést, že pouhá skutečnost, že „stavba je postavena při samé hranici pozemku žalobce“ přímé dotčení práv žalobce nedokládá. To samé platí pro měření, které provedl žalobce sám a o němž předložil fotodokumentaci. Toto navíc nedokládá vzdálenost stavby od hranice pozemku, nýbrž od plotu.
47. Podle § 25 odst. 5 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m.
48. Ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území pak připouští výjimku z právě citovaného ustanovení. Stanoví, že s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.
49. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán se splněním podmínek pro aplikaci ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území zabýval. Prvoinstanční orgán vycházel z „charakteru současné zástavby, kde se historicky vesnice formovala umístěním hlavních staveb při jedné z hranic úzkých pozemků a ostatních staveb na pozemcích umístěných po obvodu hranice tak, aby vznikaly polouzavřené dvory“, a dále, že „umístěním stavby (i s ohledem na stávající oplocení, což dokazuje předložené skutečné zaměření stavby) je zachována min. vzdálenost (cca 0,5 m) pro údržbu stavby v souladu s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., tak tato vzdálenost postačí i pro případný pád sněhu, vzhledem k minimálnímu sklonu střechy“ a že „dešťové vody budou svedeny okapovými žlaby a využity k zalévání (zadržovány), přebytečné vsakovány na pozemku stavebníka“. Ve výroku rozhodnutí bylo stanoveno, že „dešťové vody jsou řešeny vsakováním na pozemku stavebníka“ a stavba bude dokončena do 31. 10. 2023.
50. Žalobce se tak z prvoinstančního rozhodnutí dozvěděl, o jaké skutečnosti prvoinstanční orgán opírá svůj závěr o splnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Nic mu tedy nebránilo v tom, aby tyto závěry konkrétním způsobem vyvrátil, resp. tvrdil, na základě jakých konkrétních skutečností nejsou závěry prvoinstančního orgánu správné a jakým konkrétním způsobem bude předmětnou stavbou dotčen na svém vlastnickém právu. Žalobce tak však neučinil, omezil se pouze na obecnou polemiku se závěry prvoinstančního rozhodnutí.
51. K námitkám žalobce o tom, že nebylo hodnoceno „zda je možné přístřešek přesunout na jiný pozemek stavebníka“, resp. „mělo být užito vhodnějšího řešení z důvodu existence vhodnějších prostor pro umístění stavby“ je nezbytné uvést, že stavební úřad není oprávněn ukládat stavebníkovi přesunutí stavby jinam. Stavební úřad posuzuje návrh stavebníka z toho pohledu, zda splňuje či nesplňuje podmínky pro její dodatečné povolení, a pokud zjistí, že ano, stavbu dodatečně povolí, pokud zjistí, že ne, dodatečné povolení nevydá. Vzhledem k tomu však, že nebylo prokázáno přímé dotčení vlastnického práva žalobce, nemohl

žalobce vydání dodatečného povolení zabránit.

52. K námitce žalobce, že „*je lhotečné, jak bude zadržena voda využita*” je potřeba uvést, že se prvoinstanční orgán namítaných zabýval s ohledem na ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, podle kterého musí být zamezeno stékání dešťových vod ze stavby na sousední pozemek. To je v prvoinstančním rozhodnutí řešeno tak, že „*dešťové vody jsou řešeny vsakováním na pozemku stavebníka*”. Tedy že je zamezeno stékání dešťových vod ze stavby na sousední pozemek. Žalobce tak nemůže být na svém vlastnickém právu přímo jakkoli dotčen stékáním dešťových vod.
53. K námitce žalobce, že „*stavební úřad nevycházel ze skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, kdy ani ke dni sepsu žaloby nejsou slibované okapové žlaby instalovány*”, je pak nutné uvést, že podle § 129 odst. 3 věta čtvrtá stavebního zákona, bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení. Stavební úřad tak ve výroku prvoinstančního rozhodnutí učinil podmínkou, že stavba bude dokončena do 31. 10. 2023. Osoba zúčastněná na řízení tak má na dokončení stavby, tedy i na „*instalaci okapových žlabů*” čas do 31. 10. 2023. K žalobcem namítanému pochybení tak nedošlo.
54. Pokud jde o námitku žalobce o tom, že není zřejmé, „*z čeho stavební úřad vycházel, když uvedl, že vzdálenost 0,5 postačí i pro případný pád sněhu, vzhledem k min. sklonu střechy*”, je zřejmé, že prvoinstanční orgán vycházel ze sklonu střechy a vzdálenosti cca. 50 cm od stávajícího oplocení. Pokud měl žalobce za to, že hrozí, že eventuálním pádem sněhu bude přímo dotčen na svém vlastnickém právu, bylo na něm, aby tvrdil, na základě jakých konkrétních skutečností sklon střechy ve spojení s uvedenou vzdáleností nepostačuje k ochraně jeho práv. Pokud tak žalobce neučinil, nelze dospět k závěru o tom, že dodatečným povolením stavby bude žalobce na svém vlastnickém právu přímo dotčen.
55. Tvrdil-li žalobce, že dodatečné povolení stavby bude bránit jeho „*budoucím stavebním záměrům*”, není ani toto tvrzení důvodné. V řízení o dodatečném povolení stavby se posuzuje aktuální stav v území a splnění všech zákonných kritérií pro dodatečné povolení stavby. Pokud se v budoucnu žalobce rozhodne pro realizaci svého budoucího záměru, bude moci s ohledem na charakter zástavby čerpat stejných výhod jako osoba zúčastněná na řízení.
56. K podání žalobce ze dne 30. 3. 2022, ve kterém žalobce uvedl, že předmětná stavba je ve skutečnosti vzdálena od pozemku žalobce v nejširší části 0,43 m a v nejúžší 0,3 m, k čemuž přiložil geometrické zaměření pozemků z téhož dne, je nutné upozornit na ustanovení § 71 odst. 2 věta druhá s.ř.s., podle kterého lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta již však uplynula 20. 2. 2022, a proto z pohledu opožděně uplatněného žalobního bodu soud nemohl přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí. Z geometrického zaměření pozemku pak navíc nevyplývá, že by vytáčení hranic pozemků proběhlo v souladu s ustanovením § 87 a následující vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška). Při jednání z vyjádření žalobce a osoby zúčastněné na řízení dokonce vyplynulo, že osoba zpracovávající geometrické zaměření neprováděla zaměření na pozemku, na kterém se nachází předmětná stavba. Nebylo ani potvrzeno, že by byla zajištěna součinnost s vlastníky při vytyčení hranic pozemků.

C.

57. Pokud jde o vyjádření osoby zúčastněné na řízení, tato zastávala obdobné stanovisko jako žalovaný, a proto od jeho úspěchu ve věci je odvozen i její úspěch. Vzhledem k tomu, že k

posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby nebylo třeba zjištění, zda výkon práv ze strany žalobce není zneužitím práva, soud se námitkami osoby zúčastněné vedené tímto směrem nezabýval.

VIII.

Rozhodnutí soudu

58. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

IX.

Odůvodnění neprovedení důkazů

59. Soud neprovedl žádný další ze žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.
60. Soud neprovedl žádný z osobou zúčastněnou na řízení navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

X.

Náklady řízení

61. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
62. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. září 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu